

Czwartek, 26 października 2017 r.

P8_TA(2017)0418

Polityka gospodarcza w strefie euro

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2017 r. w sprawie polityki gospodarczej strefy euro (2017/2114(INI))

(2018/C 346/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 121 ust. 2 i jego art. 136, a także Protokoły nr 1 i nr 2,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 maja 2017 r. w sprawie zaleceń dla poszczególnych krajów na 2017 r. (COM(2017)0500),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego na rok 2017 ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 lutego 2017 r. pt. „Europejski semestr 2017: Ocena postępów w zakresie reform strukturalnych, zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania oraz wyniki szczegółowych ocen sytuacji na mocy rozporządzenia (UE) nr 1176/2011 (COM(2017)0090),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2017 r.” (COM(2016)0725), „Sprawozdanie w ramach mechanizmu ostrzegania na 2017 r.” (COM(2016)0728) oraz „Projekt wspólnego sprawozdania Komisji i Rady o zatrudnieniu na 2017 r.” (COM(2016)0729), a także zalecenie Komisji dotyczące zalecenia Rady w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro (COM(2015)0692),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 listopada 2016 r. zatytułowany „W kierunku pozytywnego kursu polityki budżetowej dla strefy euro” (COM(2016)0727),
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Rady Budżetowej zatytułowane „Ocena przyszłego kursu polityki budżetowej odpowiedniego dla strefy euro” z dnia 20 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając dokument Occasional Paper nr 182 Europejskiego Banku Centralnego pod tytułem „Kurs polityki budżetowej strefy euro” ze stycznia 2017 r.,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 23 maja 2017 r. w sprawie szczegółowych ocen sytuacji i realizacji zaleceń dla poszczególnych krajów na 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 czerwca 2017 r. dotyczące zakończenia procedury nadmiernego deficytu wobec dwóch państw członkowskich oraz polityk gospodarczych i fiskalnych,
- uwzględniając europejską prognozę gospodarczą Komisji – wiosna 2017 r. z maja 2017 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0038.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 z 24.3.2017, s. 1.

Czwartek, 26 października 2017 r.

- uwzględniając zbiory danych Eurostatu na temat realnego PKB na mieszkańca, stopy wzrostu i wartości całkowitych z dnia 31 maja 2017 r.,
- uwzględniając dane statystyczne OECD dotyczące łącznych dochodów podatkowych z dnia 30 listopada 2016 r.,
- uwzględniając Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej,
- uwzględniając porozumienie COP 21 przyjęte na konferencji klimatycznej w Paryżu w dniu 12 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1174/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1177/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1173/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny projektów planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich należących do strefy euro ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, jak również Komisji Rozwoju Regionalnego (A8-0310/2017),

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.

⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 8.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 33.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 11.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 1.

Czwartek, 26 października 2017 r.

- A. mając na uwadze, że według prognoz Komisji stopa wzrostu PKB dla strefy euro wyniosła 1,8 % w 2016 r. oraz ma utrzymać się na poziomie 1,7 % w 2017 r. i 1,9 % w całej UE, co oznacza, że przewyższy poziomy sprzed kryzysu, jednak nadal jest niewystarczająca i znacznie różni się w całej UE; mając na uwadze, że spożycie prywatne było w minionych latach główną siłą napędową wzrostu, przy czym w tym roku może ulec zmianie z uwagi na tymczasowy wzrost inflacji konsumpcyjnej, mimo iż przewiduje się, że popyt krajowy będzie napędzał wzrost gospodarczy w perspektywie średnioterminowej; mając na uwadze, że wzrost gospodarczy w UE utrzymuje się na zbyt niskim poziomie, aby tworzyć miejsca pracy w państwach członkowskich, a także na o wiele niższym poziomie niż przewidywany wzrost gospodarczy na świecie;
- B. mając na uwadze, że stopa bezrobocia w strefie euro i UE-28 wynosiła odpowiednio 9,3 % i 7,8 % w kwietniu 2017 r., co stanowiło najniższe wartości od marca 2009 r. i grudnia 2008 r.; jednak nadal utrzymywała się na poziomie wyższym niż przed kryzysem; mając na uwadze istotne różnice w stopach bezrobocia w całej UE, utrzymujące się na poziomie od 3,2 % do 23,3 %; mając na uwadze, że stopa bezrobocia młodzieży w strefie euro i UE-28 nadal utrzymywała się na wysokim poziomie w kwietniu 2017 r., a mianowicie wynosiła 18,7 % i 16,7 %;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami deficyt nominalny sektora instytucji rządowych i samorządowych w strefie euro ma wynieść 1,4 % w 2017 r. i 1,3 % w 2018 r., natomiast wyniki poszczególnych państw członkowskich mogą się różnić; mając na uwadze, że zgodnie z prognozami wskaźnik zadłużenia w strefie euro ma utrzymywać się na poziomie 90,3 % w 2017 r. i 89 % w 2018 r.;
- D. mając na uwadze, że światowy wzrost gospodarczy jest nadal niestabilny a gospodarka strefy euro stoi w obliczu coraz większej niepewności oraz ważnych wewnętrznych i zewnętrznych wyzwań politycznych;
- E. mając na uwadze, że zbyt niska wydajność UE i globalna konkurencyjność wymagają zrównoważonych pod względem społecznym reform strukturalnych, dalszych wysiłków fiskalnych oraz inwestycji w państwach członkowskich w celu zapewnienia trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu i zatrudnienia oraz osiągnięcia pozytywnej konwergencji społeczno-gospodarczej z innymi gospodarkami światowymi i wewnątrz UE;
- F. mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia w strefie euro w 2016 r. wzrósł o 1,4 %; mając na uwadze, że w marcu 2017 r. stopa bezrobocia kształtowała się na poziomie 9,5 %, odnotowując spadek z 10,2 % w marcu 2016 r.; mając na uwadze, że pomimo niedawnej poprawy sytuacji stopa bezrobocia nie powróciła jeszcze do poziomu sprzed kryzysu;
- G. mając na uwadze, że w 2016 r. wskaźnik zatrudnienia wzrósł o 1,2 % w UE-28, a w pierwszym kwartale 2017 r. zatrudnionych było 234,2 mln osób, co jest najwyższą odnotowaną dotąd liczbą ⁽¹⁾; mając jednak na uwadze, że z tą znaczną liczbą miejsc pracy stworzonych w związku ze wzrostem gospodarczym wiążą się ukryte wyzwania, np. w postaci niepełnego odzyskiwania przepracowanych godzin oraz niewielkiego wzrostu wydajności pracy; mając na uwadze, że w przypadku utrzymania się tej sytuacji są to czynniki, które mogą wywrzeć dodatkową presję na wzrost gospodarczy w perspektywie długoterminowej oraz na spójność społeczną w UE ⁽²⁾;
- H. mając na uwadze, że wskaźniki zatrudnienia kobiet są generalnie niższe: w 2015 r. stopa zatrudnienia mężczyzn w wieku od 20 do 64 lat kształtowała się na poziomie 75,9 % w UE-28, zaś w przypadku kobiet stopa ta wynosiła 64,3 %;
- I. mając na uwadze, że w marcu 2017 r. stopa bezrobocia młodzieży w strefie euro wyniosła 19,4 %, przy czym w marcu 2016 r. wartość ta wynosiła 21,3 %; mając na uwadze, że stopa bezrobocia młodzieży jest nadal niedopuszczalnie wysoka; mając na uwadze, że w 2015 r. odsetek młodzieży NEET nadal był wysoki i wynosił 14,8 % dla młodzieży w wieku od 15 do 29 lat – co oznacza 14 mln osób; mając na uwadze, że młodzież NEET oznacza dla Unii szacowany roczny koszt rządu 153 mld EUR (1,21 % PKB), obejmujący świadczenia oraz utracone zarobki i podatki ⁽³⁾, podczas

⁽¹⁾ „Employment and Social Developments in Europe, Annual Review 2017” [Zatrudnienie i zmiany społeczne w Europie – roczny przegląd z 2017 r.], s. 11.

⁽²⁾ Tamże, s. 46.

⁽³⁾ Sprawozdanie Eurofound na temat bezrobocia młodzieży.

Czwartek, 26 października 2017 r.

gdy całkowite szacowane koszty ustanowienia systemów gwarancji dla młodzieży w strefie euro wynoszą 21 mld EUR rocznie, czyli 0,22 % PKB; mając na uwadze, że na potrzeby realizacji Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych obecnie przeznaczono 1 mld EUR, która to kwota ma zostać uzupełniona środkami w wysokości 1 mld EUR z Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2017–2020;

- J. mając na uwadze, że choć stopa długotrwałego bezrobocia na terenie UE-28 spadła z 5 % w 2014 r. do 4 % w 2016 r., nadal stanowi niepokojący problem, który dotyczy niemal połowy wszystkich osób bezrobotnych; mając na uwadze niepokojący fakt, że stopa bardzo długotrwałego bezrobocia wynosząca 2,5 % w 2016 r. nadal przewyższa o 1 % wartość odnotowaną w roku 2008; mając na uwadze utrzymujące się znaczne różnice między państwami członkowskimi;
- K. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich nadal maleje liczba ludności w wieku produkcyjnym oraz siła robocza, głównie wskutek niskich wskaźników urodzeń; mając na uwadze, że dzięki możliwości zatrudnienia kobiet, wraz z nieustającym napływem migrantów, uchodźców i osób ubiegających się o azyl, państwa członkowskie mają okazję, by poradzić sobie z tym problemem i wzmocnić siłę roboczą w UE;
- L. mając na uwadze, że jeden z pięciu celów strategii „Europa 2020” dotyczy zmniejszenia liczby osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym o co najmniej 20 mln; mając na uwadze, że poziom ubóstwa maleje, a w 2015 r. liczba osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym była niższa o 4,8 mln w porównaniu do roku 2012; mając na uwadze, że ta liczba z 2015 r. nadal przekracza o 1,6 mln liczbę z 2008 r.; mając na uwadze, w 2012 r. 32,2 mln osób niepełnosprawnych w UE było zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym; mając na uwadze, że w 2013 r. 26,5 mln dzieci w UE-28 było zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym; mając na uwadze, że wskaźnik zagrożenia ubóstwem lub wykluczeniem nadal jest niedopuszczalnie wysoki i wynosi 23,7 %, a liczby utrzymują się na bardzo wysokim poziomie w niektórych państwach członkowskich; mając ponadto na uwadze, że ubóstwo energetyczne wciąż utrzymuje się na tak wysokim poziomie, że dla dotkniętych nim 11 % ludności UE oznacza cykl niekorzystnych skutków ekonomicznych;
- M. mając na uwadze, że warunki i wyniki na rynku pracy wskazują na znaczne różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi, choć rozbieżności te stają się coraz mniejsze;
- N. mając na uwadze coraz większe upowszechnienie nowych form zatrudnienia i pracy w kontekście cyfrowej rewolucji rynku pracy;
1. z zadowoleniem przyjmuje lepsze wyniki europejskiej gospodarki w coraz większej liczbie państw członkowskich, wspierane umiarkowanym wzrostem PKB, przewyższającym poziom sprzed kryzysu, i zmniejszającymi się, lecz nadal wysokimi, stopami bezrobocia; uważa, że ten pozytywny trend wynika z działań politycznych w minionych latach; zauważa jednak, że umiarkowane ożywienie gospodarcze pozostaje nietrwałe i nierównomiernie rozłożone w społeczeństwie i regionach, przy czym wzrost PKB na mieszkańca jest bliski stagnacji; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że zmiany gospodarcze są nadal obciążone spuścizną kryzysu; zauważa, że mimo znacznych postępów poziomy zadłużenia w wielu państwach członkowskich nadal przewyższają próg określony w pakcie stabilności i wzrostu;
 2. z zaniepokojeniem odnotowuje, że tempo wzrostu PKB i wydajności jest dalekie od wykorzystania swojego pełnego potencjału i podkreśla, że w związku z tym nie można popadać w samozadowolenie i że to umiarkowane ożywienie wymaga nieustannych wysiłków, jeżeli ma prowadzić do uzyskania większej odporności oraz średnio- i długoterminowej równoważoności poprzez wyższy wzrost i zwiększenie zatrudnienia;
 3. zauważa, że Europa wykazuje niewykorzystany potencjał gospodarczy, gdyż postępy w obszarze wzrostu i zatrudnienia nie są równomierne; podkreśla, że jest to rezultatem różnorodnych wyników osiągniętych przez gospodarki państw członkowskich; podkreśla, że wdrożenie zrównoważonych pod względem społecznym reform strukturalnych oraz zwiększenie inwestycji prywatnych i publicznych zarówno w państwach członkowskich, jak i na szczeblu UE mogłoby ułatwić osiągnięcie wzrostu gospodarczego wyższego o co najmniej 1 %; przypomina, że koordynacja polityki gospodarczej i fiskalnej mająca na celu przyczynianie się do zapewnienia konwergencji i stabilności w UE powinna pozostać najwyższym priorytetem europejskiego semestru;

Czwartek, 26 października 2017 r.

4. jest zdania, że wymagany byłby większy stopień pozytywnej konwergencji społeczno-gospodarczej oraz ogólna konkurencyjność, aby utrzymać ożywienie gospodarcze w UE i strefie euro w dłuższej perspektywie; uważa, że obecne wskaźniki gospodarcze i zatrudnienia są kluczowe dla zapewnienia zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu;

5. uważa, że aby to osiągnąć, należy zapewnić lepsze warunki strukturalne dla wzrostu; jest zdania, że potencjalny wzrost we wszystkich państwach członkowskich powinien osiągnąć w perspektywie długoterminowej co najmniej 3 %; aby tak się stało, należy położyć większy nacisk na konwergencję gospodarczą, w ramach której ustanowienie jasnych poziomów referencyjnych w odniesieniu do sposobu zwiększenia potencjalnego wzrostu w państwach członkowskich mogłoby zapewnić konieczne wytyczne dla działań w ramach polityki; wskazuje, że taka regularna analiza porównawcza musiałaby należycie uwzględnić poszczególne strukturalne mocne i słabe punkty państw członkowskich, a także dążyć do osiągnięcia zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu; powinna ona obejmować obszary, takie jak gospodarka cyfrowa, sektor usług, rynek energii, ale również jakość usług publicznych, warunki dla inwestycji, integracyjny charakter i gotowość systemów kształcenia;

6. podkreśla, że uzupełniłoby to bieżące wysiłki na rzecz poprawy jakości budżetów państw członkowskich oraz zarządzania nimi przez uwzględnienie bodźców dla wzrostu zgodnie z unijnymi regułami fiskalnymi i przy pełnym poszanowaniu istniejących klauzul elastyczności;

Polityka strukturalna

7. uważa, że nierówny rozkład wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w strefie euro wymaga lepszej koordynacji polityk gospodarczych, zwłaszcza w drodze zwiększonej i spójnej odpowiedzialności narodowej oraz rzetelnego wdrażania zaleceń dla poszczególnych krajów, również w celu promowania pozytywnej konwergencji społeczno-gospodarczej, w tym w drodze lepszego wdrażania i egzekwowania praw UE; podkreśla, że reformy muszą należycie uwzględniać szczególną sytuację i wyzwania poszczególnych państw członkowskich; wzywa Komisję do zapewnienia spójności pomiędzy reformami strukturalnymi a wydatkami UE; przypomina w związku z tym o znaczeniu pomocy technicznej służącej wspieraniu państw członkowskich w budowaniu zdolności i konwergencji; podejście oparte na partnerstwie mogłoby zapewnić większą rozliczalność i odpowiedzialność w odniesieniu do wyników wdrażania zaleceń dla poszczególnych krajów;

8. zauważa, że bezrobocie młodzieży pozostaje nadmiernie wysokie w krajach strefy euro i podkreśla, że podwyższone i trwałe bezrobocie młodzieży stanowi poważne długoterminowe zagrożenie strukturalne; przyznaje, że uporenie się ze skutkami kryzysu, od długotrwałego bezrobocia, przez zatrudnienie nie wykorzystujące w pełni umiejętności i zdolności, starzenie się społeczeństwa, aż po wysokie poziomy długu prywatnego i publicznego, pozostaje pilnym priorytetem, który wymaga wdrożenia trwałych i sprzyjających włączeniu społecznemu reform;

9. jest zdania, że skutki kryzysu, takie jak wysoki poziom zadłużenia i bezrobocia w niektórych sektorach gospodarki, nadal stanowią hamulec dla trwałego wzrostu i stwarzają potencjalne ryzyko negatywne; wzywa państwa członkowskie do zmniejszenia nadmiernych poziomów zadłużenia; wyraża w tym względzie zaniepokojenie faktem, że utrzymujący się wysoki poziom kredytów zagrożonych w niektórych państwach członkowskich może prowadzić do istotnego efektu rozlania między poszczególnymi państwami członkowskimi oraz między bankami i rządami, stanowiąc zagrożenie dla stabilności finansowej w Europie; zauważa, że bufory kapitałowe w sektorze finansowym zostały wzmocnione, ale powstają wyzwania wynikające z niskiej rentowności połączonej z wysokimi poziomami kredytów zagrożonych; jest przekonany, że strategia UE dotycząca rozwiązania problemu kredytów zagrożonych może zapewnić bardziej kompleksowe rozwiązanie obejmujące, w stosownych przypadkach, połączenie uzupełniających działań politycznych na szczeblu krajowym oraz europejskim;

10. jest zdania, że wymagane są reformy i inicjatywy poprawiające klimat biznesowy w celu zwiększenia wydajności, konkurencyjności cenowej i pozacenowej, inwestycji i zatrudnienia w strefie euro; uważa, że wymagane są dodatkowe wysiłki w celu ułatwienia dostępu MŚP do finansowania, co jest kluczowym czynnikiem innowacyjności i rozwoju przedsiębiorstw; podkreśla w tym kontekście znaczenie zorientowanych na przyszłość reform dostosowanych do stron popytu i podaży;

11. uważa, że dobrze funkcjonujące i wydajne rynki pracy, w połączeniu z odpowiednim poziomem ochrony socjalnej oraz dialogiem, pomogą zwiększyć zatrudnienie i zapewnić trwały wzrost gospodarczy; podkreśla znaczenie utrzymania osiągniętych już wysokich wskaźników zatrudnienia; zauważa, że również niedobór wykwalifikowanej siły roboczej, starzejące się społeczeństwa oraz różne inne wyzwania hamują dalszy wzrost zatrudnienia i ograniczanie poziomów bezrobocia w państwach członkowskich;

Czwartek, 26 października 2017 r.

12. podkreśla, jak ważna jest odpowiedzialna i przyjazna dla wzrostu dynamika płac zapewniająca godny standard życia i uwzględniająca wydajność oraz konkurencyjność; odnotowuje fakt, że według prognoz wzrost płac ma być względnie umiarkowany; uważa, że wzrost wydajności powinien być jednym z najważniejszych celów reform strukturalnych; zgadza się z Komisją, że możliwe jest zwiększenie płac, które mogłoby wiązać się z pozytywnymi skutkami dla konsumpcji ogółem;

13. podkreśla, że poziomy opodatkowania powinny wspierać także konkurencyjność, inwestycje i tworzenie miejsc pracy; apeluje o reformy w opodatkowaniu, aby poprawić ściąganie podatków, zapobiegać unikaniu opodatkowania, uchylaniu się od opodatkowania i agresywnemu planowaniu podatkowemu oraz zaradzić problemowi wysokiego obciążenia podatkowego pracy w Europie, przy jednoczesnym zapewnieniu stabilności systemów zabezpieczenia społecznego; uważa, że obniżenie obciążenia podatkowego zwiększyłoby zatrudnienie i sprzyjałoby wzrostowi; podkreśla, że fiskalne środki stymulacyjne w miarę możliwości także w postaci niższych podatków mogą wspierać krajowy popyt, bezpieczeństwo społeczne oraz podaż inwestycji i pracy;

Inwestycje

14. przyznaje, że ożywienie koniunktury należy wspierać inwestycjami publicznymi i prywatnymi, w szczególności w innowacje, oraz zauważa, że nadal istnieje luka inwestycyjna w strefie euro; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w niektórych państwach członkowskich inwestycje przekroczyły już poziom sprzed kryzysu, lecz ubolewa, że w innych państwach członkowskich inwestycje są nadal opóźnione lub nie zwiększają się w wymaganym tempie; podkreśla, że potrzebne są także dalsze środki, aby rozwiązać problem „luki inwestycyjnej”, która powstała po wybuchu kryzysu;

15. uważa, że reformy eliminujące utrudnienia dla inwestycji prywatnych i publicznych umożliwiłyby natychmiastowe wsparcie działalności gospodarczej, a jednocześnie pomogłyby stworzyć warunki dla długoterminowego, trwałego wzrostu; zwraca uwagę, że inwestycje w kształcenie, innowacje oraz badania i rozwój pozwoliłyby na lepsze dostosowanie się do gospodarki opartej na wiedzy; podkreśla ponadto, że ukończenie unii rynków kapitałowych jest kluczowym czynnikiem przyciągania i zwiększania inwestycji oraz poprawy finansowania wzrostu i zatrudnienia;

16. uważa, że badania naukowe, technologia i kształcenie mają kluczowe znaczenie dla długoterminowego rozwoju gospodarczego strefy euro; zwraca szczególną uwagę na dysproporcje inwestycyjne między państwami członkowskimi w tych obszarach i zauważa, że inwestycje przyczyniłyby się do rozwoju innowacji oraz umożliwiłyby lepsze dostosowanie się do gospodarki opartej na wiedzy, zgodnie ze strategią „Europa 2020”;

17. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wczesne osiągnięcie porozumienia w sprawie zmienionego Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) pomoże w zwiększeniu skuteczności tego instrumentu oraz wyeliminowaniu niedociągnięć obserwowanych dotychczas podczas jego wdrażania przez ułatwienie finansowania większej liczby projektów o dużym potencjale, zapewniając ściśle egzekwowanie zasady dodatkowości, a także pomoże w poprawie zakresu i wykorzystania oraz we wsparciu inwestycji, które w przeciwnym razie nie zostałyby zrealizowane;

18. zwraca uwagę na różne cele europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w porównaniu z Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych i w związku z tym podkreśla także, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne są nadal istotne, zwłaszcza z punktu widzenia wspierania zrównoważonych reform strukturalnych;

19. podkreśla, że w pełni funkcjonująca unia rynków kapitałowych może w dłuższej perspektywie zapewnić nowe finansowanie dla MŚP, stanowiąc uzupełnienie finansowania z sektora bankowego; podkreśla, że MŚP są podstawą gospodarki europejskiej i uważa w związku z tym, że zwiększenie ich dostępu do finansowania oraz zwalczanie niepewności biznesowej związanej z ich działalnością powinno być jednym z najważniejszych priorytetów, tak aby zwiększyć konkurencyjność w strefie euro; podkreśla potrzebę ograniczenia biurokracji, a także usprawnienia i zwiększenia wydajności usług administracji rządowej;

Polityka fiskalna

20. uważa, że rozważna i dalekowzroczna polityka fiskalna odgrywa kluczową rolę w zapewnianiu stabilności w strefie euro i w Unii jako całości; podkreśla, że silna koordynacja polityki fiskalnej, właściwe wdrażanie unijnych zasad i zgodność z nimi w tym obszarze, w tym pełne poszanowanie obowiązujących klauzul elastyczności, stanowią wymóg prawny i mają kluczowe znaczenie dla właściwego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej (UGW);

Czwartek, 26 października 2017 r.

21. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt, że finanse publiczne zdają się ulegać poprawie, ponieważ przewidywany jest spadek deficytów budżetowych w strefie euro; niemniej jednak należy kontynuować wysiłki mające na celu zmniejszenie ciężaru zadłużenia, przy jednoczesnym wspieraniu wzrostu gospodarczego, tak aby nie dopuścić, by państwa członkowskie były podatne na zewnętrzne wstrząsy;

22. zgadza się z Komisją, że dług publiczny jest nadal wysoki w niektórych państwach członkowskich oraz że należy zapewnić trwałość finansów publicznych, promując jednocześnie wzrost gospodarczy i zatrudnienie; zauważa w tym kontekście, że niskie stopy procentowe, akomodacyjna polityka pieniężna, działania jednorazowe i inne czynniki łagodzące obecny ciężar zadłużenia mają jedynie tymczasowy charakter oraz podkreśla, że finanse publiczne muszą być zrównoważone oraz że należy uwzględnić przyszłe zobowiązania i dążyć do długoterminowego wzrostu gospodarczego; wskazuje na możliwość wzrostu kosztów obsługi zadłużenia; podkreśla znaczenie obniżenia poziomu ogólnego zadłużenia;

23. podkreśla, że kurs polityki fiskalnej na szczeblu krajowym i strefy euro musi równoważyć długoterminową trwałość finansów publicznych w pełnej zgodności z paktem stabilności i wzrostu, a także przestrzegać jego przepisów dotyczących elastyczności, z krótkoterminową stabilizacją makroekonomiczną;

24. wskazuje, że obecny wspólny kurs polityki fiskalnej dla euro w 2016 r. utrzymywał się zasadniczo na neutralnym poziomie i w 2017 r. ma na takim poziomie pozostać; przypomina, że Komisja zaapelowała w swoim komunikacie z 2016 r. o pozytywny kurs polityki budżetowej, natomiast Eurogrupa – stwierdzając, że zasadniczo neutralny kurs polityki budżetowej w 2017 r. doprowadził do uzyskania odpowiedniej równowagi – zgodziła się zwiększyć nacisk na uzyskanie odpowiedniej równowagi między koniecznością zapewnienia zrównoważoności a koniecznością wspierania inwestycji w celu wzmocnienia ożywienia, przyczyniając się tym samym do bardziej wyważonej kombinacji polityki; w tym kontekście zwraca uwagę na pierwszą ocenę przyszłego kursu polityki budżetowej odpowiedniego dla strefy euro niezależnej Europejskiej Rady Budżetowej z dnia 20 czerwca 2017 r.; apeluje do Komisji i państw członkowskich o planowanie kursu polityki budżetowej uwzględniającego odpowiednie okoliczności;

25. podkreśla jednak, że wspólne stanowisko powinno uwzględniać różnorodność sytuacji w państwach członkowskich oraz potrzebę zróżnicowania podejścia fiskalnego wymaganego przez każde państwo członkowskie; podkreśla, że koncepcja wspólnego kursu polityki fiskalnej nie oznacza, że nadwyżki i deficyty w różnych państwach członkowskich mogą się wzajemnie kompensować;

Zalecenia dla poszczególnych krajów

26. odnotowuje, że z czasem państwa członkowskie dokonały przynajmniej „pewnych postępów” w odniesieniu do dwóch trzecich zaleceń z 2016 r.; uważa jednak, że wdrażanie zaleceń dla poszczególnych krajów jest nadal opóźnione, co utrudnia proces konwergencji w strefie euro; uważa, że państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za skutki braku wdrożenia zaleceń dla poszczególnych krajów i oczekuje w związku z tym większego zaangażowania państw członkowskich w podejmowanie niezbędnych działań politycznych opartych na uzgodnionych zaleceniach dla poszczególnych krajów;

27. dostrzega, że państwa członkowskie poczyniły postępy we wdrażaniu zaleceń dla poszczególnych krajów w obszarze polityki fiskalnej i aktywnej polityki rynku pracy, natomiast w obszarach takich jak konkurencja w sektorze usług i otoczenie biznesowe odnotowano niewystarczające postępy; oczekuje na większe zobowiązanie ze strony państw członkowskich do podjęcia koniecznych działań politycznych w oparciu o zalecenia dla poszczególnych krajów, których wdrożenie jest kluczowe dla rozwiązania problemu dysproporcji w strefie euro;

28. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Komisji w sprawie zamknięcia procedur nadmiernego deficytu względem kilku państw członkowskich; z zadowoleniem przyjmuje wcześniejsze i obecne wysiłki fiskalne oraz działania na rzecz reform, które doprowadziły w tych państwach członkowskich do zamknięcia procedury nadmiernego deficytu, jednak nalega na kontynuowanie tych wysiłków w celu zapewnienia zrównoważonych finansów publicznych, także w perspektywie długoterminowej, przy jednoczesnym promowaniu wzrostu gospodarczego i tworzeniu miejsc pracy; wzywa Komisję do zapewnienia właściwego wdrażania paktu stabilności i wzrostu przez spójne stosowanie jego zasad;

Czwartek, 26 października 2017 r.

29. zauważa, że 12 państw członkowskich doświadcza zakłóceń równowagi makroekonomicznej o różnym charakterze i nasileniu, podczas gdy nadmierne zakłócenia obserwowane są w sześciu państwach członkowskich; odnotowuje konkluzje, w których Komisja stwierdza, że nie ma obecnie podstaw do przyspieszenia procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej w odniesieniu do któregośkolwiek z państw członkowskich;

30. podkreśla, że procedura dotycząca zakłóceń równowagi makroekonomicznej jest ukierunkowana na zapobieganie zakłóceniom w państwach członkowskich w celu unikania negatywnego efektu rozlania na inne państwa członkowskie;

31. uważa, że w związku z tym istotne jest podjęcie przez wszystkie państwa członkowskie koniecznych działań w ramach polityki w celu wyeliminowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, w szczególności wysokich poziomów zadłużenia, nadwyżek na rachunku obrotów bieżących i zaburzeń równowagi w dziedzinie konkurencyjności, oraz zobowiązanie się do przeprowadzenia zrównoważonych pod względem społecznym i sprzyjających włączeniu społecznemu reform strukturalnych zapewniających stabilność gospodarczą każdego państwa członkowskiego, a tym samym gwarantujących ogólną konkurencyjność i odporność europejskiej gospodarki;

Sektorowe wkłady w sprawozdanie w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro

Polityka zatrudnienia i polityka społeczna

32. uważa, że konieczne są dalsze wysiłki, by osiągnąć równowagę między wymiarem gospodarczym a społecznym procesu europejskiego semestru oraz promować zrównoważone pod względem społecznym i gospodarczym reformy strukturalne, które zmniejszają nierówności i wspierają godne miejsca pracy, prowadząc do wysokiej jakości zatrudnienia, zrównoważonego wzrostu i inwestycji społecznych; popiera stosowanie tablicy wskaźników społecznych w ramach europejskiego semestru; apeluje, aby w ramach zaleceń dla poszczególnych krajów większą uwagę poświęcono kwestii braku równowagi strukturalnej na rynku pracy;

33. ponownie wzywa do traktowania trzech nowych głównych wskaźników zatrudnienia na równi z istniejącymi wskaźnikami gospodarczymi, co zagwarantuje lepszą ocenę zakłóceń równowagi wewnętrznej i większą skuteczność reform strukturalnych; proponuje wprowadzenie niezakładającej sankcji procedury dotyczącej zakłóceń równowagi społecznej przy opracowywaniu zaleceń dla poszczególnych krajów, aby zapobiegać równaniu w dół pod względem standardów społecznych, opierając się na skutecznym wykorzystaniu wskaźników społecznych i wskaźników zatrudnienia w nadzorze makroekonomicznym; zauważa, że w około dziesięciu państwach członkowskich nasiliły się nierówności, które stanowią jedno z głównych wyzwań społeczno-gospodarczych w UE ⁽¹⁾;

34. podkreśla fakt, że społecznie i gospodarczo odpowiedzialne reformy muszą opierać się na solidarności, integracji i sprawiedliwości społecznej; podkreśla, że reformy powinny też uwzględniać zrównoważone wsparcie ożywienia gospodarczego i społecznego, tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy, zwiększenie spójności społecznej i terytorialnej, ochronę najsłabszych grup społecznych i poprawę standardów życia wszystkich obywateli;

35. uważa, że proces semestru europejskiego musi przyczynić się do rozwiązania nie tylko dotychczasowych, ale także pojawiających się wyzwań społecznych, tak aby zagwarantować większą wydajność gospodarki i większą spójność społeczną Unii Europejskiej; w tym kontekście opowiada się za potrzebą dokonania oceny społecznych skutków europejskich strategii politycznych;

36. domaga się, by Komisja zabezpieczyła odpowiednie środki finansowe na potrzeby zwalczania bezrobocia ludzi młodych, którego stopa nadal pozostaje niedopuszczalnie wysoka w UE, oraz aby kontynuowała Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych po zakończeniu obecnych WRF, usprawniając jednocześnie jej funkcjonowanie i wdrażanie oraz uwzględniając ostatnie ustalenia Europejskiego Trybunału Obrachunkowego zawarte w sprawozdaniu specjalnym na temat bezrobocia młodzieży i wykorzystania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; zwraca się do państw członkowskich, aby wdrożyły zalecenia Europejskiego Trybunału Obrachunkowego i zapewniły, aby gwarancja dla młodzieży była w pełni dostępna; ubolewa nad przesunięciami środków z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), w tym Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, do Europejskiego Korpusu Solidarności, który zamiast tego powinien być finansowany ze wszystkich środków finansowych dostępnych w ramach istniejącego rozporządzenia w sprawie WRF; podkreśla potrzebę dokonania ilościowej i jakościowej oceny stworzonych miejsc pracy; podkreśla, że funduszy UE nie należy wykorzystywać w celu zastąpienia krajowych świadczeń socjalnych;

⁽¹⁾ „Employment and Social Developments in Europe, Annual Review 2017” [Zatrudnienie i zmiany społeczne w Europie – roczny przegląd z 2017 r.], s. 47.

Czwartek, 26 października 2017 r.

37. podkreśla fakt, że wdrażanie gwarancji dla młodzieży należy wzmocnić na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, oraz podkreśla znaczenie tej gwarancji dla przejścia od kształcenia do zatrudnienia; wskazuje, że należy poświęcić szczególną uwagę sytuacji młodych kobiet i dziewcząt, które mogą napotykać ograniczenia związane z płcią na drodze do uzyskania dobrej jakości oferty zatrudnienia, możliwości dalszego kształcenia, praktyk zawodowych lub staży; podkreśla potrzebę dopilnowania, aby z gwarancji dla młodzieży skorzystali ludzie młodzi borykający się z wieloma problemami wykluczenia i skrajnym ubóstwem;

38. wzywa państwa członkowskie do zrealizowania propozycji wynikających z zalecenia Rady z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie integracji osób długotrwale bezrobotnych na rynku pracy ⁽¹⁾;

39. uważa, że należy zwiększyć – wraz z właściwym i odpowiednim finansowaniem – zakres, wydajność i skuteczność aktywnych i trwałych strategii politycznych w zakresie rynku pracy, przy czym szczególną uwagę należy zwrócić na ochronę środowiska naturalnego, pracodawcy, pracownika, zdrowia i konsumenta; jest zdania, że należy zwalczać zjawisko ubogich pracujących;

40. ubolewa nad faktem, że Komisja w swoim pakiecie ocen/zaleceń pominęła gospodarkę społeczną; przypomina, że sektor ten obejmuje 2 mln przedsiębiorstw, które zatrudniają ponad 14 mln osób i przyczyniają się do osiągnięcia celów wyznaczonych do roku 2020; wzywa Komisję i państwa członkowskie do szerszego uznania przedsiębiorstw gospodarki społecznej oraz do nadania im większego znaczenia za pomocą europejskiego planu działania na rzecz gospodarki społecznej; uważa, że ten brak uznania wpływa negatywnie na dostęp do kapitału; apeluje do Komisji, aby przedstawiła wniosek w sprawie europejskiego statutu stowarzyszeń, fundacji i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych;

41. przypomina o potrzebie wspierania i umacniania dialogu społecznego, rokowań zbiorowych i pozycji pracowników w systemach ustalania wynagrodzeń, które odgrywają decydującą rolę, jeżeli chodzi o osiągnięcie bardzo dobrych warunków pracy; podkreśla, że prawo pracy i wysokie standardy socjalne mogą odegrać kluczową rolę w społecznej gospodarce rynkowej, wspieraniu dochodów oraz pobudzaniu inwestycji w zdolności; podkreśla, że unijne akty prawne muszą przestrzegać praw i swobód związkowych, być zgodne z układami zbiorowymi zgodnie z praktykami państw członkowskich oraz stać na straży równego traktowania w sprawach zatrudnienia i zawodowych;

42. wzywa Komisję do wykorzystania rezolucji Parlamentu i przedstawienia ambitnych wniosków z myślą o budowaniu solidnego europejskiego filaru praw socjalnych i pełnym osiągnięciu celów społecznych wyznaczonych w traktatach, tak aby poprawić warunki życia i pracy każdego obywatela i zapewnić wszystkim odpowiednie możliwości;

43. ostrzega przed malejącym udziałem wynagrodzeń w UE, powiększającą się skalą nierówności wynagrodzeń i dochodów oraz przybierającym na sile zjawiskiem ubóstwa pracujących; przypomina, że zarówno w Powszechnej deklaracji praw człowieka ONZ z 1948 r., jak i w Konstytucji MOP z 1919 r. uznano, iż pracownicy muszą otrzymywać płacę zapewniającą utrzymanie na minimalnym poziomie, oraz że wszystkie deklaracje praw człowieka są zgodne co do tego, iż wynagrodzenie powinno wystarczyć do utrzymania rodziny;

44. podkreśla, że płace muszą umożliwiać pracownikom zaspokojenie ich potrzeb oraz potrzeb ich rodzin oraz że każdy pracownik w Unii Europejskiej powinien otrzymywać płacę zapewniającą utrzymanie na minimalnym poziomie, która nie tylko umożliwia nabywanie artykułów pierwszej potrzeby, takich jak żywność, schronienie i ubranie, ale i wystarczy na pokrycie kosztów opieki zdrowotnej, edukacji, transportu i rekreacji oraz na zgromadzenie pewnych oszczędności na nieprzewidziane wydarzenia, takie jak choroba lub wypadek; podkreśla, że jest to godny poziom życia, jaki płace zapewniające utrzymanie na minimalnym poziomie powinny gwarantować pracownikom i ich rodzinom w UE;

45. zwraca się do Komisji o zbadanie, w jaki sposób można określić, co mogłaby obejmować płaca zapewniająca utrzymanie na minimalnym poziomie, jak należałoby ją mierzyć w perspektywie utworzenia narzędzia odniesienia dla partnerów społecznych i ułatwienia wymiany najlepszych praktyk w tej dziedzinie;

46. przypomina, że godziwe wynagrodzenia są istotne nie tylko z punktu widzenia spójności społecznej, lecz również z perspektywy utrzymania silnej gospodarki oraz produktywnej siły roboczej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia środków mających na celu poprawę jakości zatrudnienia i zmniejszenie skali zróżnicowania płac;

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 20.2.2016, s. 1.

Czwartek, 26 października 2017 r.

47. wskazuje na ciągłą konieczność lepszej koordynacji systemów zabezpieczeń społecznych na szczeblu europejskim, za co odpowiedzialność ponoszą państwa członkowskie; podkreśla absolutnie priorytetowy charakter zapewnienia stabilności i sprawiedliwego charakteru systemów zabezpieczeń społecznych stanowiących istotne filary europejskiego modelu społecznego; podkreśla, że adekwatne i stabilne emerytury stanowią powszechne prawo; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia adekwatnych i stabilnych emerytur w obliczu ciągłych zmian demograficznych; podkreśla fakt, że programy emerytalne powinny gwarantować odpowiednie dochody na emeryturze powyżej progu zagrożenia ubóstwem oraz umożliwiać emerytom utrzymanie odpowiedniego poziomu życia; uważa, że najlepszym sposobem zagwarantowania zrównoważonych, pewnych i odpowiednich emerytur dla kobiet i mężczyzn jest podniesienie ogólnego wskaźnika zatrudnienia i dostępnej liczby godnych miejsc pracy we wszystkich przedziałach wiekowych oraz poprawa warunków pracy i zatrudnienia; zauważa, że różnice między kobietami i mężczyznami pod względem emerytur nadal są znaczące i mają negatywne konsekwencje społeczne i gospodarcze; w tym kontekście podkreśla znaczenie integracji kobiet na rynku pracy i innych odpowiednich środków zwalczania zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć i ubóstwa w starszym wieku; uważa, że reformy systemu emerytalnego, a w szczególności wieku emerytalnego, powinny również odzwierciedlać tendencje na rynku pracy, współczynnik urodzeń, okoliczności zdrowotne i majątkowe, warunki pracy i wskaźnik obciążenia ekonomicznego;

48. jest zdania, że reformy te muszą również uwzględniać sytuację milionów pracowników w Europie, zwłaszcza kobiet, ludzi młodych i osób samozatrudnionych, których zatrudnienie jest niepewne oraz charakteryzuje się okresami przymusowego bezrobocia i ograniczonym czasem pracy;

49. wzywa Komisję, aby w dalszym ciągu zwracała szczególną uwagę na kwestię poprawy usług opieki nad dziećmi oraz elastycznych rozwiązań w zakresie czasu pracy, potrzeb starzejących się mężczyzn i kobiet oraz innych osób pozostających na utrzymaniu w kontekście opieki długoterminowej;

50. podkreśla, że niewystarczające i niewłaściwie ukierunkowane inwestycje w rozwój umiejętności i uczenie się przez całe życie – zwłaszcza w umiejętności cyfrowe, programowanie i inne umiejętności potrzebne we wzrastających sektorach, takich jak zielona gospodarka – mogą narazić na szwank konkurencyjność Unii; zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie lepszej wymiany wiedzy, najlepszych praktyk i współpracy na szczeblu UE, aby pomóc wesprzeć rozwój umiejętności przez aktualizację kwalifikacji oraz odpowiednich programów i planów kształcenia i szkolenia; podkreśla znaczenie umiejętności i kompetencji nabywanych w pozaformalnych i nieformalnych środowiskach edukacyjnych; podkreśla w związku z tym potrzebę stworzenia systemu uznawania pozaformalnych i nieformalnych form wiedzy, zwłaszcza tych nabytych dzięki wolontariatowi;

51. uważa, że lepsze dopasowywanie umiejętności do potrzeb rynku pracy i poprawa wzajemnego uznawania kwalifikacji są konieczne w celu rozwiązania problemu niedoboru oraz niedopasowania umiejętności; podkreśla rolę, jaką może odgrywać w tej kwestii kształcenie i szkolenie zawodowe oraz przygotowanie do zawodu; apeluje do Komisji o opracowanie ogólnoeuropejskiego narzędzia prognozowania potrzeb w zakresie umiejętności, w tym umiejętności niezbędnych w rozwijających się sektorach; uważa, że aby prognozować, jakie umiejętności będą potrzebne w przyszłości, wszystkie zainteresowane strony na rynku muszą być aktywnie zaangażowane na wszystkich szczeblach;

52. wzywa Komisję do wdrożenia wszelkich stosownych mechanizmów umożliwiających większą mobilność ludzi młodych, w tym mechanizmów przygotowania zawodowego; wzywa państwa członkowskie, aby wspierały przygotowanie zawodowe i w pełni wykorzystywały fundusze przeznaczone dla uczniów zawodu w ramach programu Erasmus+ w celu zapewnienia jakości i atrakcyjności tego rodzaju szkoleń; zwraca się o lepsze wdrażanie rozporządzenia w sprawie sieci EURES; podkreśla, że lepsza współpraca administracji publicznych i zainteresowanych stron na szczeblu lokalnym, a także większa synergia między poszczególnymi szczeblami sprawowania rządów zwiększyłyby zasięg i zakres oddziaływania programów;

53. uważa, że należy poprawić dostęp do edukacji oraz jakość usług edukacyjnych; przypomina, że rolą państw członkowskich jest zapewnienie przystępnego cenowo dostępu do wysokiej jakości edukacji i szkoleń niezależnie od potrzeb rynku pracy w UE; zauważa, że potrzebne są większe starania w wielu państwach członkowskich w celu wykształcenia siły roboczej, co obejmuje edukację dorosłych oraz możliwości w zakresie szkolenia zawodowego; kładzie szczególny nacisk na uczenie się przez całe życie, w tym w odniesieniu do kobiet, jako że daje ono możliwość przekwalifikowania nawet na zmieniającym się rynku pracy; wzywa do dalszego ukierunkowanego propagowania wśród dziewcząt przedmiotów w zakresie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki w celu rozwiązania problemu istniejących stereotypów edukacyjnych i walki z długotrwałymi dysproporcjami w sferze zatrudnienia oraz zróżnicowaniem wynagrodzenia i emerytur ze względu na płeć;

Czwartek, 26 października 2017 r.

54. podkreśla potrzebę inwestowania w kapitał ludzki na jak najwcześniejszym etapie życia, aby ograniczyć nierówności i sprzyjać włączeniu społecznemu w młodym wieku; wzywa zatem do zapewnienia dostępu do wysokiej jakości, sprzyjających włączeniu społecznemu i przystępnych cenowo usług wczesnej edukacji i opieki nad wszystkimi dziećmi we wszystkich państwach członkowskich; podkreśla ponadto potrzebę zwalczania stereotypów od najmłodszego wieku szkolnego przez promowanie równości płci na wszystkich szczeblach kształcenia; zachęca Komisję i państwa członkowskie do pełnego wdrożenia zalecenia „Inwestowanie w dzieci” oraz do ścisłego monitorowania postępów; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o opracowanie i wprowadzenie inicjatyw, takich jak gwarancja dla dzieci, dzięki którym dzieci znajdują się w centrum istniejących strategii politycznych mających na celu ograniczenie ubóstwa;

55. zwraca uwagę na głębokie przemiany, które w przyszłości zajdą na rynku pracy wskutek rozwoju sztucznej inteligencji; wzywa państwa członkowskie i Komisję do opracowania instrumentów i inicjatyw współpracy, z udziałem partnerów społecznych, na rzecz zwiększenia umiejętności w tej dziedzinie za sprawą wczesnego, wstępnego i ustawicznego szkolenia;

56. w tym kontekście – a także jako sposób godzenia życia zawodowego z rodzinnym – apeluje o rozważenie wraz z partnerami społecznymi mechanizmów wzmacniających model elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego, w szczególności pracy zdalnej i elastyczności harmonogramu pracy;

57. podkreśla znaczenie inwestycji w kapitał ludzki, który stanowi czynnik wzrostu oraz siłę napędową konkurencyjności i rozwoju;

58. podkreśla, że lepsza równowaga między życiem zawodowym a osobistym oraz zwiększenie równouprawnienia płci są niezbędne dla wsparcia udziału kobiet w rynku pracy; podkreśla fakt, że kluczem do wzmocnienia pozycji kobiet jest przekształcenie rynku pracy i systemów opieki społecznej oraz ich dostosowanie w taki sposób, aby uwzględnić cykl życia kobiet;

59. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie równowagi między pracą a życiem prywatnym i postrzega go jako pierwszy pozytywny krok ku zapewnieniu możliwości godzenia pracy z życiem prywatnym kobiet i mężczyzn, którzy opiekują się dziećmi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu, a także ku zwiększeniu udziału kobiet w rynku pracy; podkreśla, że zagwarantowanie odpowiedniego wynagrodzenia oraz solidnego zabezpieczenia społecznego i ochrony ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia tych celów;

60. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowywania strategii politycznych o charakterze transformacyjnym oraz do inwestowania w kampanie podnoszące świadomość, tak aby przezwyciężyć stereotypy związane z płcią i propagować bardziej równomierny podział obowiązków opiekuńczych i domowych, a także do skupienia się na prawie mężczyzn i ich potrzebie podejmowania się zadań opiekuńczych bez narażania się na napiętnowanie i sankcje;

61. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia proaktywnych strategii politycznych i odpowiednich inwestycji dostosowanych i zaprojektowanych tak, by wspierać kobiety i mężczyzn we wchodzeniu na rynek pracy, w powracaniu nań, pozostawianiu na nim po okresach przebywania na urlopie powiązanych z życiem rodzinnym, dzięki stabilnemu zatrudnieniu wysokiej jakości zgodnie z treścią art. 27 Europejskiej karty społecznej;

62. wzywa państwa członkowskie do lepszej ochrony przed dyskryminacją i niezgodnymi z prawem zwolnieniami związanymi z równowagą między życiem zawodowym a prywatnym; wzywa w tym kontekście Komisję i państwa członkowskie do zaproponowania strategii politycznych umożliwiających poprawę egzekwowania środków antydyskryminacyjnych w miejscu pracy, w tym zwiększenie świadomości tytułu prawnego do równego traktowania przez prowadzenie kampanii informacyjnych, odwrócenie ciężaru dowodu, a także nadanie uprawnień krajowym organom ds. równości do przeprowadzania z własnej inicjatywy formalnych dochodzeń w kwestiach równości oraz pomagania potencjalnym ofiarom dyskryminacji;

63. podkreśla fakt, że integracja osób długotrwale bezrobotnych za pomocą indywidualnie dopasowanych środków ma kluczowe znaczenie dla zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz w ostatecznym rozrachunku przyczyni się do zrównoważonego charakteru krajowych systemów zabezpieczenia społecznego; uważa tę integrację za niezbędną, biorąc pod uwagę sytuację społeczną tych obywateli i ich potrzeby pod względem wystarczających dochodów, odpowiednich warunków mieszkaniowych, transportu publicznego, opieki zdrowotnej i opieki nad dziećmi; podkreśla potrzebę lepszego monitorowania na szczeblu europejskim strategii politycznych realizowanych na szczeblu krajowym;

Czwartek, 26 października 2017 r.

64. podkreśla znaczenie zrozumienia nowych form zatrudnienia i pracy oraz gromadzenia porównywalnych danych dotyczących tej kwestii, tak aby zwiększyć skuteczność prawodawstwa dotyczącego rynku pracy, a w konsekwencji zwiększyć zatrudnienie i zrównoważony wzrost;

65. wzywa do opracowania zintegrowanej strategii walki z ubóstwem, aby zrealizować cel strategii „Europa 2020” dotyczący ubóstwa; podkreśla, że obowiązujące w państwach członkowskich systemy minimalnego dochodu przyczyniają się do ograniczenia ubóstwa, szczególnie w połączeniu z działaniami podejmowanymi na rzecz integracji społecznej przy jednoczesnym zaangażowaniu beneficjentów; domaga się, aby państwa członkowskie podjęły prace na rzecz stopniowego ustanowienia systemów dochodu minimalnego, które będą nie tylko adekwatne, ale będą zapewniać wystarczający zakres i wykorzystanie; uważa, że odpowiedni dochód minimalny oznacza dochód niezbędny do godnego życia i pełnego uczestnictwa w społeczeństwie przez całe życie; zaznacza, że aby dochód minimalny był odpowiedni, musi on przewyższać próg zagrożenia ubóstwem, tak aby zaspokajać podstawowe potrzeby ludzi, obejmujące aspekty niematerialne, takie jak dostęp do kształcenia i uczenia się przez całe życie, godne warunki mieszkaniowe, wysokiej jakości usługi opieki zdrowotnej, aktywność społeczna i aktywność obywatelska;

66. wzywa do skuteczniejszego, ukierunkowanego i ściślej monitorowanego wykorzystywania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych przez organy krajowe, regionalne i lokalne, tak aby wspierać inwestycje w zakresie wysokiej jakości usług społecznych, opieki zdrowotnej, edukacji i zatrudnienia oraz zwalczać ubóstwo energetyczne, rosnące koszty utrzymania, wykluczenie społeczne, depryzację mieszkaniową i niedostateczną jakość zasobów mieszkaniowych;

67. wzywa Komisję do wsparcia państw członkowskich w ustanowieniu konkretnych programów inwestycyjnych dla regionów, w których stopa bezrobocia, bezrobocia wśród młodzieży i długotrwałego bezrobocia przekracza 30 %;

68. apeluje do Komisji, aby najbliższe wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej było poświęcone kwestii inwestycji społecznych w sektorach, w których istnieją mocne dowody sugerujące, że takie inwestycje przynoszą korzyści społeczne i gospodarcze (w sektorach takich jak wczesna edukacja i opieka nad dzieckiem, kształcenie na poziomie podstawowym i średnim, szkolenia i aktywna polityka w zakresie rynku pracy, przystępne cenowo mieszkalnictwo i mieszkania socjalne oraz opieka zdrowotna);

69. apeluje o taki harmonogram, w którym kładzie się większy nacisk na stanowisko Parlamentu i uwzględnia się je przed podjęciem decyzji; apeluje o zwiększenie roli Rady EPSCO w ramach semestru europejskiego;

70. wzywa do podjęcia dodatkowych wspólnych wysiłków w celu zwiększenia integracji migrantów oraz osób ze środowisk migracyjnych na rynku pracy;

Polityka regionalna

71. z zadowoleniem odnosi się do faktu, że finansowanie w ramach polityki spójności w okresie 2014–2020 wynosi 454 mld EUR w cenach bieżących; podkreśla jednak, że polityka spójności UE nie jest jedynie instrumentem, ale długoterminową polityką strukturalną mającą na celu niwelowanie dysproporcji w rozwoju poszczególnych regionów i promowanie inwestycji, zatrudnienia, konkurencyjności, zrównoważonego rozwoju i wzrostu oraz że jest to jedna z najważniejszych i najbardziej kompleksowych strategii na rzecz wzmocnienia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej we wszystkich państwach członkowskich, bez rozróżniania ich na państwa należące do strefy euro i do niej nienależące; przypomina, że budżet UE jest pięćdziesięciokrotnie niższy niż całkowite wydatki publiczne UE-28 i wynosi ok. 1 % PKB UE-28; podkreśla w związku z tym, że należy dążyć do osiągnięcia synergii między budżetami UE i państw członkowskich, ich priorytetami politycznymi, działaniami i projektami mającymi na celu realizację celów UE, przy jednoczesnym zachowaniu równowagi gospodarczego i społecznego wymiaru ram polityki UE; zwraca uwagę, że wymogi w zakresie współfinansowania w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych są ważnym mechanizmem służącym osiągnięciu synergii; jest zdania, że należy zachować jednolitość budżetu UE; przyjmuje z zadowoleniem środki wprowadzone w obecnym okresie programowania w celu lepszego dostosowania polityki spójności do strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;

o

o o

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządów i parlamentom narodowym państw członkowskich oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.